

Warszawa, 4 lutego 1939 r.

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

W. 34e, 1/00

Nr 27686.

17 47h, 1/00
Kl. 34 e, 1/04.

Wilhelm Hachtel
(Musberg, Niemcy).

Listwa do firanek rozsuwanych oraz sposób jej wytwarzania.

Zgłoszono 14 grudnia 1937 r.

Udzielono 30 listopada 1938 r.

Pierwszeństwo: 11 sierpnia 1937 r. dla zastrz. 1—3, 7; 30 listopada 1937 r. dla zastrz. 4—6, 8 (Niemcy).

Wynalazek niniejszy dotyczy listwy do zawieszania firanek rozsuwanych, wyróżniającej się tym, że jej środkowy wkład, w którym znajduje się tor toczących się krążków, jest wykonany z drzewa o słojach podłużnych i posiada z góry i z dołu przyklejone cienkie okładziny z drzewa o słojach poprzecznych. W dolnej okładzinie wycięte są pośrodku długości toru krążków podłużne szczeliny, tworząc po obu stronach toru występy toczne dla krążków, przy czym rzeczone szczeliny podłużne służą zarazem jako prowadnice dla wieszaków, zawieszonych na krążkach.

Sposób wytwarzania listw do firanek polega na tym, że kilka długich desek łączy się w jedną płytę, z której następnie

wycina się w kierunku słojów podłużnych w odpowiednich odstępach tory dla krążków. Po takim przygotowaniu nakleja się na deskę z góry i z dołu cienkie okładziny z drzewa o słojach poprzecznych, tej samej powierzchni, co deska środkowa. Następnie w dolnej okładzinie wycina się piłą lub w inny sposób szczeliny prowadnicze dla wieszaków pośrodku długości torów krążków, a mianowicie tak, iż po obu stronach toru tworzą się występy toczne. Z desek takich wycina się wąskie listwy do firanek, zależnie od tego, czy mają one posiadać jeden, dwa lub kilka torów, w kierunku długości pomiędzy odstępami torów. Listwy do firanek obcina się następnie do pewnej określonej długości,

po czym zaopatruje się je w zwykle stosowane podłużne przody oraz boki.

Listwy do firanek można wytwarzać także i w ten sposób, że najpierw przykleja się do deski dolną okładzinę, po czym tory dla krążków wycina się w tej desce tak głęboko, aby wnikały one nieco jeszcze też i w okładzinę. Następnie na deskę środkową nakleja się okładzinę górną, po czym w dolnej okładzinie wycina się pośrodku torów szczeliny podłużne, tak iż po obu stronach powstają występy toczne, po których to listwach toczą się krążki wieszaków. Okładziny mogą być wykonane z kilku cienkich sklejonych ze sobą płyt. Można też wykonać tory dla krążków wyłącznie w płycie środkowej. Wytworzone w ten sposób płyty rozcina się w kierunku torów na wąskie listwy do firanek, które mogą posiadać jeden lub kilka równoległych do siebie torów. Dzięki temu, że tory wycina się dopiero po sklejeniu płyt, oraz że tory te znajdują się bądź poniżej, bądź powyżej miejsca sklejenia, klej nie może wyciekać na te tory, tak iż nie powstają występy stwardniałego kleju, które mogłyby wpływać niekorzystnie na ruch krążków.

Listwa do firanek według wynalazku daje się więc wytwarzać prosto i tanio. Na listwy te zużywa się mniej materiału niż na obecnie stosowane listwy, które muszą posiadać pewną określoną grubość, aby były bezpieczne przed skręcaniem i wypaczaniem się. Oprócz tego listwy według wynalazku posiadają, pomimo zmniejszonej grubości, znacznie większą wytrzymałość mechaniczną, przy czym nie ulegają one zniekształceniom, jak listwy do firanek, wykonane wyłącznie z drzewa o słojach podłużnych. Poza tym w listwach według wynalazku zadzieranie się oraz ścieranie krawędzi tocznych przez krążki i wieszaki jest zupełnie wykluczone, ponieważ listwy te wykonane są z drzewa o słojach poprzecznych.

Środkową część listwy najlepiej jest wykonać z tańszego drzewa, o mniejszej wytrzymałości, ponieważ ta część środkowa jest podtrzymywana i wzmacniana z dołu i z góry przez okładziny o słojach poprzecznych.

Na rysunkach przedstawiono tytułem przykładu kilka postaci wykonania listw do firanek rozsuwanych, oraz objaśniono sposób jej wytwarzania.

Fig. 1 przedstawia widok boczny dwutorowej listwy według wynalazku, fig. 2 przedstawia widok z góry na tę listwę, fig. 3 przedstawia widok boczny jednotorowej listwy do firanek, fig. 4 przedstawia widok z góry na tę ostatnią, fig. 5 — 9 przedstawiają półwyroby listw według fig. 1 — 4 w przekrojach oraz w widoku z góry, fig. 10 przedstawia odmienną postać wykonania, fig. 11 przedstawia widok z góry na tę ostatnią, fig. 12 — 15 przedstawiają inne jeszcze odmiany listw według fig. 10, fig. 16 — 19 zaś — półwyroby listw według fig. 10 — 15.

Listwa do firanek według wynalazku składa się ze środkowego wkładu *a* z drzewa o słojach podłużnych, oraz z naklejonych na nią górnej i dolnej okładziny *b*, względnie *c* z drzewa o słojach poprzecznych. We wkładzie *a* znajdują się tory *d* dla krążków *e*, zaś w dolnej okładzinie *c* wykonane są podłużne szczeliny *g*, służące jako prowadnice dla wieszaków *f*. Okładziny *h*, pokrywające częściowo z obu stron od dołu tory *d*, posiadają powierzchnie toczne dla powójnych krążków wieszaków. Okładziny toczne *h* wykonane są z drzewa o słojach poprzecznych, dzięki czemu unika się zadzierania i ścierania krawędzi tocznych przez krążki i ich wieszaki. Środkowy wkład *a* najlepiej jest wykonać z tańszego drzewa, niżeli okładziny *b* i *c*, które mogą być wykonane z drzewa twardego, np. bukowego. Okładziny te *b* i *c* mogą być też wykonane z masy sztucznej, np. ze sztucznej żywicy. Na dol-

wygięte ku wnętrzu, aby ułatwić przesuwanie się wieszaków w szczelinie prowadniczej m maszyny a (fig. 4a). Pionowe podłużne brzegi l mogą też być zagięte tak dalece, aby stykały się ze sobą i aby wieszak posiadał zamknięte boki.

Zamiast zakładać końce n na czopie e podwójnego krążka, można też założyć pałakowatą część q na czop e podwójnego krążka b . W tym przypadku jedno z ramion wieszaka, sięgające w dół, wykonane jest w postaci haczyka s , podczas gdy górna pałakowata część q jest zaopatrzona w wykrój t do zawieszania na czopie e podwójnego krążka d .

W postaci wykonania według fig. 5 i 6 część u pałakowatej części doprowadzona jest aż do toru c listwy a ; w wykonaniu natomiast według fig. 7 i 8 ramię u jest przeprowadzone przez szczelinę prowadniczą m listwy c . W tym wykonaniu przedłużenie v służy do zapewnienia dokładnego prowadzenia w szczelinie m listwy c .

Wykrój t wieszaka może być kańciasty, ukośny lub też dowolny. Według fig. 9 i 10 jedno z ramion pałaka q jest skrócone tak dalece, iż koniec pałaka q opiera się na czopie e podwójnego krążka d , podczas gdy drugie ramię jest przeprowadzone przez szczelinę prowadniczą m listwy a i jest wykonane w postaci haczyka s . Przedłużone ramię jest zaopatrzone w szczelinę do zawieszania. Boczne krawędzie l wieszaka f według fig. 5 — 10 najlepiej jest wykonać również w postaci zaokrąglonej, tak jak to przedstawiono w przekroju na fig. 4a, aby ułatwić ruch krążków, względnie wieszaków f w listwie. Na fig. 11 i 12 przedstawione jest wykonanie, podobne do wykonania według fig. 9 i 10. Boczne krawędzie podłużne l są zawinięte, podczas gdy dolny koniec ~~wykonany~~ jest w postaci zagiętego ku górze haczyka w . Górne zagięcie x opiera się o czop krążka, aby zapewnić w ten sposób pionowe zwisanie wieszaka. Boczne krawędzie

l , l mogą być wykonane płaskie, jako powierzchnie całkowite lub częściowo przerywane. Jeżeli podwójny krążek d jest obracany dookoła czopa d , to wieszak f może być zaopatrzony jedynie w przewiercenia, przez które przepuszczony jest czop e . W tym ostatnim przypadku górny kołnierz mógłby być osadzony nieruchomo na czopie e .

Koniec u ramienia wieszaka e może posiadać długość taką, aby zamykał od góry rozwarcie haczyka s na kształt zamknięcia karabinkowego. Po wciśnięciu sprężystego przedłużenia y do haczyka s można wsunąć lub też można z nich usunąć narząd, łączący je z zasłoną. Po usunięciu nacisku na przedłużenie y przylega ono znowu do haczyka s . Dzięki temu zapobiega się przypadkowemu wyslizgnięciu się zasłony z wieszaka.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Wieszak do umocowania zasłon z krążkami, toczącymi się na listwach, znamieny tym, że osadzony wahlwie poprzecznie względem osi (e) jest wykonany z płaskownika, a obydwie zwisające w dół ramiona (i , k) części haczykowej (h) są wydłużone i przebiegają równolegle, przy czym odległość pomiędzy powierzchniami stykowymi (l) wskazanych ramion (i , k) jest nieco większa od średnicy krążków (c).

2. Wieszak według zastrz. 1, znamieny tym, że jest wygięty z paska blachy w postaci pałaka lub haczyka i zaopatrzony na jednym końcu (n , g) w otwór do osadzenia na czopku (e) podwójnego krążka (d).

3. Wieszak według zastrz. 1 i 2, znamieny tym, że otwór do osadzenia na czopku krążka posiada postać ukośnej lub kańciastej szczeliny, której końce dają się nieco przygnieść, aby zapobiec przypadkowemu wysunięciu się wieszaka (e).

4. Wieszak według zastrz. 1 — 3, znamieny tym, że szczeliny do osadzenia na czopku krążka są wykonane w obu ramionach pałakowatej części, przy czym dolny koniec jednego z ramion jest wykonany w postaci haczyka (*s*), drugie zaś ramię (*u*) nie wystaje poza szczelinę prowadniczą w listwie i opiera się o nią podczas przesuwania haczyka.

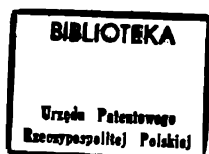
5. Odmiana wieszaka według zastrz. 4, znamienna tym, że drugie ramię pałaka jest skrócone tak dalece, iż pałakowate

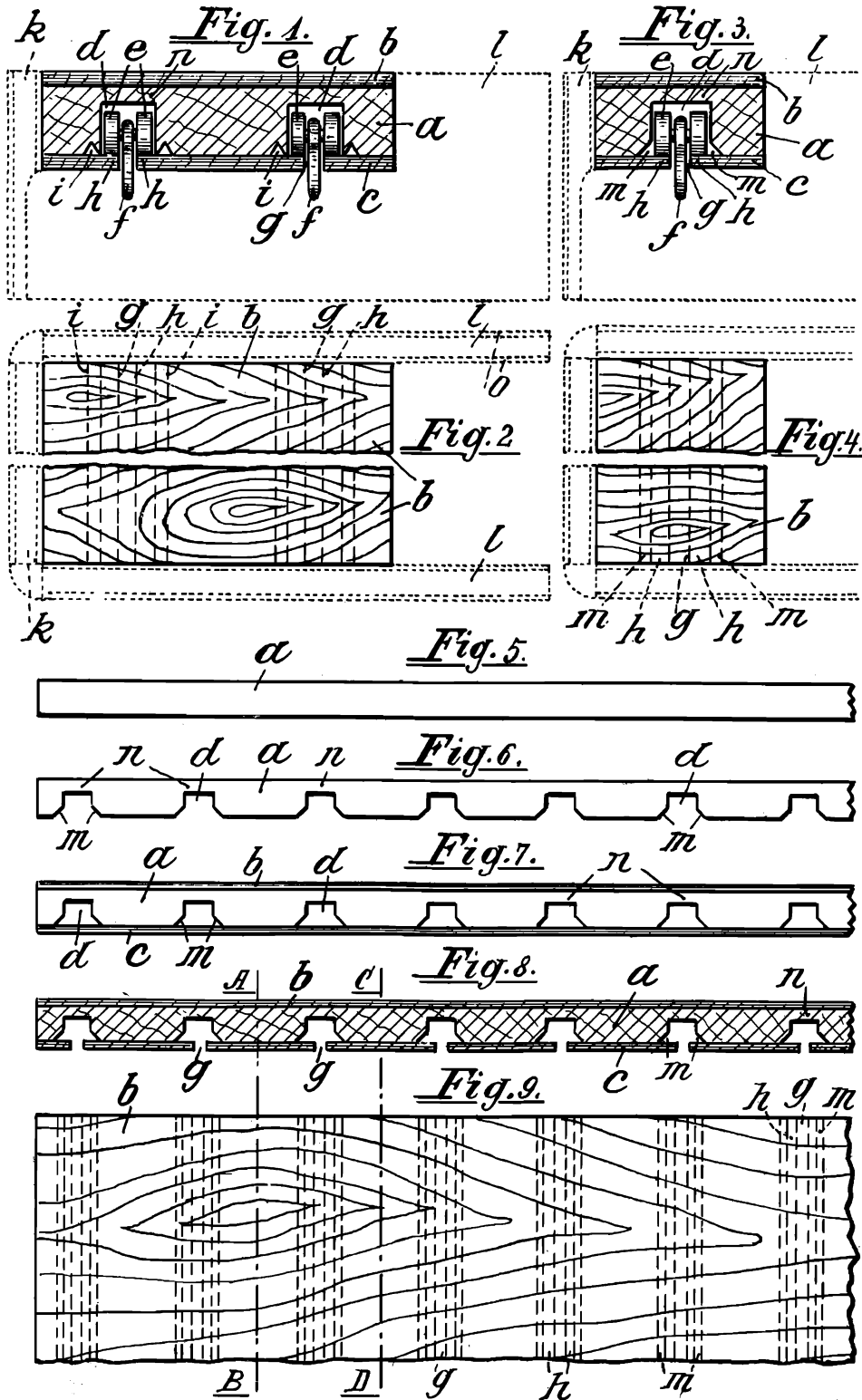
zakończenie (*q*) spoczywa na czopku (*e*) podwójnego krążka (*d*).

6. Wieszak według zastrz. 1 — 5, znamieny tym, że jego pionowe krawędzie (*l*) są zaokrąglone lub zagięte ku wnętrzu.

7. Wieszak według zastrz. 6, znamieny tym, że jego krawędź górna jest zawinięta.

Wilhelm Hachtel.
Zastępca: M. Skrzypkowski,
rzecznik patentowy.

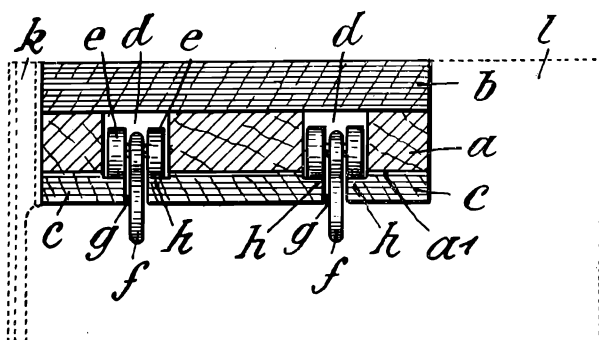

Fig. 10.

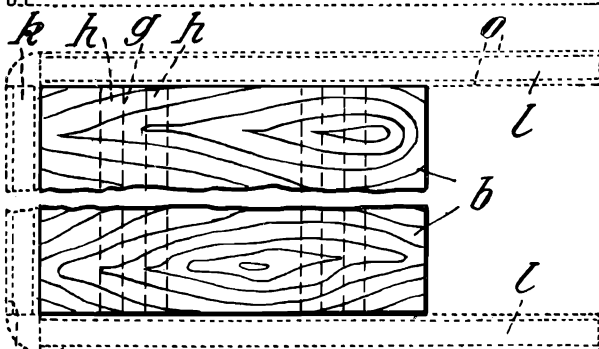

Fig. 11.

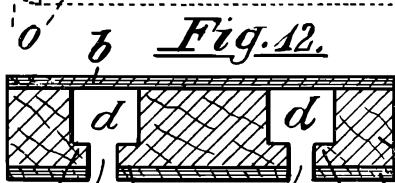

Fig. 12.

Fig. 13.

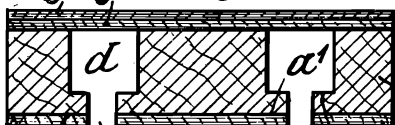

Fig. 14.

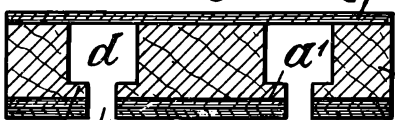

Fig. 15.

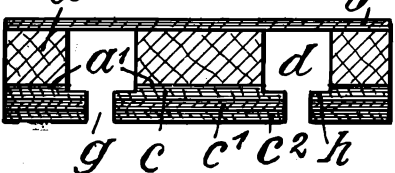

Fig. 16.

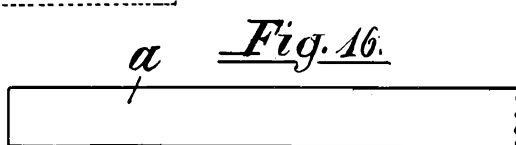

Fig. 17.

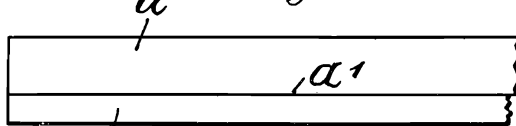

Fig. 18.

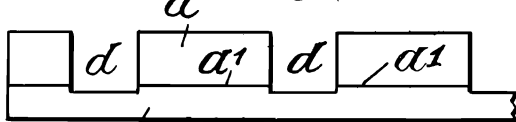

Fig. 19.

